GILLETTE క్లినిక్

(దాని గుండా వెళ్ళినవారి దృష్టిలో)

“ఒక క్లినిక్ రోగులను నయం చేస్తుంది. సంరక్షించే సమాజం మనుషులకు అండగా నిలుస్తుంది.”

I. క్లినిక్

మా అమ్మ చెప్పేవారు, 1960లలో, ఆమె నన్ను కనబోతున్నప్పుడు, క్లినిక్‌లు చాలా తక్కువ, ఆసుపత్రి రోగుల కోసమే ఉండేది; అందుకే ఆ పని చేయడానికి తనకు దొరికిన అత్యుత్తమమైన చోటును ఎంచుకున్నారు: తన సొంత ఇల్లు, తన సొంత మంచం.

నేను పుట్టిన వెంటనే అక్కడ ఒక మహిళ ఉంది, అందరూ మంత్రసాని అని పిలిచే ఆమె; నేను బాగా పుట్టానని ఆమె మా అమ్మతో చెప్పింది — మా అమ్మకు నేను వద్దనుకుంటే, తాను నన్ను తన ఇంటికి తీసుకెళ్తానని కూడా.

మా అమ్మ ఒక చూపుతోనే ఆమెను గుచ్చేశారు. కానీ నేను ఎప్పటికీ ఒక్క స్త్రీకి మాత్రమే చెందనని, నేను కలిసే స్త్రీలందరికీ చెందుతానని ఆ మంత్రసానికి బహుశా తెలియదు; ఇరవై ఏళ్ల తర్వాత నేను ఆమె ఇంటికి వెళ్ళాను. నేను మాట నిలబెట్టుకునే మనిషిని. ఆమెను నిరాశపరచలేకపోయాను.

ఈ ప్రారంభం సాహిత్యపరమైన వ్యంగ్యం కాదు, పరిహాసమూ కాదు. దాని అర్థం ఒక్కటే: క్లినిక్ అనే చోటు కొత్తది. అది మనకు ఈజిప్షియన్ల నుంచి రాలేదు, అస్సీరియన్ల నుంచో బాబిలోనియన్ల నుంచో రాలేదు. వ్యాధిని వ్యాపారంగా, తన మందులను బ్రాండ్‌గా మార్చుకున్న ఒక ఆరోగ్య వ్యవస్థ ఉత్పత్తి మాత్రమే అది.

అది ఎప్పుడూ ఆసుపత్రుల స్థానాన్ని ఆక్రమించాలని చూడలేదు, అవి ఒక వ్యవస్థగా నిలిచే ఉన్నాయి; అయినా డబ్బు కడితే తనకు ఇంకా ఎక్కువ — అత్యుత్తమమైనది — దొరుకుతుందని అది రోగిని ఎప్పుడూ నమ్మిస్తూనే వచ్చింది.

కొన్ని చోట్లు ఒక పనిని నెరవేరుస్తాయి. మరికొన్ని ఒక అవకాశంగా మారుతాయి.

మా నగరంలో క్లినిక్ ప్రారంభమైన రోజు అది: పూర్తి జాబితాను అందించగల మొదటి క్లినిక్ అదే, వైద్యశాస్త్రమంతటినీ, కనీసం ప్రాథమికమైనదాన్నైనా – సామాన్య ప్రజల వైద్యాన్ని, అలా అనుకుందాం – అందించగలిగేది.

వైద్య నిర్మాణాన్ని నిలబెట్టాల్సిన ముగ్గురు ప్రధాన వైద్యులను నియమించారు. వైద్యులను నియమించడానికి ఇంటర్వ్యూలు చేసిన తర్వాత, ఎంపిక ఎలా చేయాలో తమ అభిప్రాయాలు పంచుకోవడానికి వారు ఒక గదిలో తలుపులు మూసుకున్నారు.

ఇక్కడ చెప్పేదాన్ని నేను సత్యంగా కాదు, నోయర్‌గా చెబుతున్నాను – ఇటాలియన్ ఆరోగ్య వ్యవస్థ నుంచి అప్పుడే రిటైర్ అయిన కొందరు వైద్య మిత్రులు నాకు చెప్పినది; అమ్మకాల్లో ఉన్న మమ్మల్ని నవ్వించడానికి, తమకు కూడా తమ కథలు ఉన్నాయని తెలియజేయడానికి వారు దీన్ని చెప్పేవారు.

వ్యక్తిగతంగా నేను దీన్ని ఒక వాకిట్లో చెప్పుకునే కథగానే భావిస్తాను, వైద్యులే ఇతర వైద్యుల గురించి మాట్లాడుకోవడానికి వాడే చేదు హాస్యాల్లో ఒకటి – ఒక వింతైన, విచిత్రమైన జాతి; ఇప్పుడు నేను నా పిల్లి సంరక్షణను కూడా వారికి అప్పగించను.

దీన్ని నేను ఒక తీర్పుగా కాదు, తమది అని ఇక అనిపించని వైద్యం మీద సామాన్య ప్రజలు అప్పటికే ఎంత అపనమ్మకాన్ని పోగుచేసుకున్నారో చూపించే ఒక చిత్రంగా రాస్తున్నాను.

ఇలా చెప్పేవారు. ముగ్గురిలో పెద్దాయన – పాత పాలనలో కూడా పనిచేసిన ఒక మనిషి – కొత్త వైద్యులను ఎలా ఎంచుకోవాలో, తాను మూడు అనే సంఖ్య సూత్రం అని పిలిచేదాని ప్రకారం వివరిస్తానని అన్నాడు.

బాగా అర్థం చేసుకునే వైద్యుడు దొరికితే, అతన్ని జనరల్ ప్రాక్టీస్‌కు పంపండి: అక్కడ, అనుభవంతో, చాలా ప్రశ్నలకు అతనే సొంతంగా సమాధానం చెబుతాడు.

మధ్యస్థులు దొరికితే, సమర్థులే కానీ మెరిసేవారు కానివారు, వారిని ఆపరేషన్ థియేటర్లలో పెట్టండి: అలా, కోసి తెరిచినప్పుడు, ఏది కనిపిస్తే అది చూసి, దాన్ని సరిచేయడం నేర్చుకుంటారు.

ఇక కొంచెం మాత్రమే అర్థం చేసుకునేవారికి, లేదా పార్టీల, నియామక జాబితాల సిఫారసుతో వచ్చేవారికి, ఆ పనులు అప్పగించండి – ఆ క్రూరమైన హాస్యం ప్రకారం – ఎక్కడైతే దాదాపు పనంతా వారి బదులు ప్రకృతే చేసుకుపోతుందో.

అది వాకిటి వెర్షన్, అంతే. ప్రతి వాకిటి కథలాగే, అది వైద్యుల గురించి కంటే దాన్ని చెప్పినవారి గురించే ఎక్కువ చెబుతుంది: వారిలో ఎంత తక్కువ నమ్మకం మిగిలిందో.

అలా క్లినిక్ పుట్టింది. దాని నిజమైన అనుభవాన్ని తయారుచేసింది రోగులే; దాని గురించి మాట్లాడింది బతికి ఉన్నవారు మాత్రమే — అదృష్టవంతులు, దురదృష్టం తాకినవారు కాదు. అంతా చెడువైపు తిరిగినప్పుడు, ఉత్తరాది క్లినిక్ — ఏ దేశంలోనైనా — మెరుగైన భాగానికి ప్రతీకగా నిలిచింది: ఎందుకంటే ఉత్తరం ఎప్పుడూ సంపదనూ, పరిశ్రమనూ గుర్తుచేస్తుంది, అక్కడ సంరక్షణకు డబ్బు కట్టడం అది మెరుగైనదనే అభిప్రాయాన్ని ఇస్తుంది.

ఆ తర్వాత నేరస్థుల పిచ్చాసుపత్రులను మూసేశారు, మానసిక చికిత్స క్లినిక్‌లు పుట్టాయి — తర్వాత అవి నాడీ సంబంధ సమస్యల వైపు మారాయి. ఇక ధ్రువీకరించిన పిచ్చివారికి మాత్రమే కాదు, ఇతర వ్యాధులకూ చికిత్స చేయడం మొదలైంది.

II. ఉపసంహారం

క్లినిక్ అంటే ఒక భవనం. సంరక్షణ సమాజం అంతకంటే ఎక్కువ.

III. రచయిత పేజీ

ఈ రచనను ఎవరూ పురమాయించలేదు.

దీన్ని అమ్మలేదు.

దీన్ని వ్యాపార ప్రయోజనాల కోసం చేయలేదు.

పునరావాసం విలువకు, మానవ గౌరవానికి, మనుషుల మధ్య అనుబంధానికి సాక్ష్యంగా నిలవడానికే దీన్ని రాశాను.

కోరిన ఏకైక రుసుము ఒక ప్రతీకాత్మక డాలర్ — రచనకు చెల్లింపుగా కాదు, సంరక్షణ, ఆశ, బాధ్యతల సంస్కృతి పట్ల ఉన్న ఉమ్మడి నిబద్ధతకు సాక్ష్యంగా.

Ferdinando